Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 14 marca 2017 r.**

Odwołanie — Konkurencja — Artykuły 101 i 102 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 — Artykuł 30 — Decyzja Komisji stwierdzająca istnienie kartelu na europejskim rynku nadtlenku wodoru i nadboranu sodu — Publikacja poszerzonej jawnej wersji tej decyzji — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności pewnych informacji — Zakres uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające — Decyzja 2011/695/UE — Artykuł 8 — Poufność — Ochrona tajemnicy zawodowej — Artykuł 339 TFUE — Pojęcie „tajemnic handlowych i innych informacji poufnych” — Informacje pochodzące z wniosku o złagodzenie kary — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności — Uzasadnione oczekiwania

W sprawie C-162/15 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 8 kwietnia 2015 r.,

Evonik Degussa GmbH, z siedzibą w Essen (Niemcy), reprezentowana przez Ch. Steinlego, Ch. von Köckritza oraz A. Richter, Rechtsanwälte,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez G. Meessena, M. Kellerbauera i F. van Schaik, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes, A. Tizzano, wiceprezes, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz i E. Regan (sprawozdawca), prezesi izb, E. Levits, J.C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, M. Safjan, C.G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin i F. Biltgen, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: I. Illéssy, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 kwietnia 2016 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2016 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

1 W odwołaniu Evonik Degussa GmbH wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 stycznia 2015 r., Evonik Degussa/Komisja (T-341/12, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:51), na mocy którego Sąd ów oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 3534 final z dnia 24 maja 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o zachowanie poufności informacji złożonego przez wnoszącą odwołanie (sprawa COMP/F/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu) (zwanej dalej „sporną decyzją"), wydanej na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. 2011, L 275, s. 29).

Ramy prawne

Rozporządzenie (WE) nr 1/2003

2 Zgodnie z art. 28 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205), zatytułowanym „Tajemnica służbowa":

„1. Bez uszczerbku dla art. 12 i 15 informacje zebrane na mocy art. 17[–]22 wykorzystuje się tylko do celów, dla jakich zostały zebrane.

2. Bez uszczerbku dla wymiany i wykorzystania informacji przewidzianych w art. 11, 12, 14, 15 i 27 Komisja i organy ochrony konkurencji państw członkowskich, ich urzędnicy, funkcjonariusze i inne osoby pracujące pod nadzorem tych organów, jak również urzędnicy i funkcjonariusze innych organów państw członkowskich nie ujawnią informacji zebranych lub wymienionych przez nich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej. Obowiązek ten dotyczy również wszystkich przedstawicieli i ekspertów państw członkowskich uczestniczących w posiedzeniach Komitetu Doradczego na mocy art. 14".

3 Artykuł 30 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Publikacja decyzji", przewiduje:

„1. Komisja publikuje decyzje wydane na mocy art. 7–10, 23 i 24.

2. Publikacja zawiera wskazanie stron i główną treść decyzji wraz z określeniem wysokości nałożonych kar. Treść publikacji uwzględnia uzasadniony interes przedsiębiorstw w zakresie ochrony tajemnicy handlowej".

Decyzja 2011/695

4 Zgodnie z brzmieniem motywu 8 decyzji 2011/695:

„Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające powinien działać jako niezależny arbiter, który dąży do rozwiązania kwestii mających wpływ na skuteczne wykonywanie praw procesowych zainteresowanych stron, […] w przypadkach gdy kwestie te nie mogły zostać rozwiązane w ramach wcześniejszych kontaktów służb Komisji odpowiedzialnych za przeprowadzenie postępowania z zakresu konkurencji, które są zobowiązane do ich poszanowania".

5 Motyw 9 owej decyzji stanowi, że „[z]akres uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w postępowaniach z zakresu konkurencji powinien być tak sformułowany, by gwarantować skuteczne wykonywanie praw procesowych na wszystkich etapach postępowania przed Komisją prowadzonego na podstawie art. 101 i 102 [TFUE], w szczególności prawa do bycia wysłuchanym”.

6 Zgodnie z art. 1 ust. 1 decyzji 2011/695 kompetencje i funkcje urzędników wyznaczonych do postępowań z zakresu konkurencji są określone w owej decyzji.

7 Stosownie do art. 1 ust. 2 wspomnianej decyzji rola urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające polega na tym, że gwarantuje on „skuteczne wykonywanie praw procesowych w toku całego postępowania z zakresu konkurencji przed Komisją w celu wykonania art. 101 i 102 [TFUE]”.

8 Artykuł 8 tej samej decyzji, zawarty w jej rozdziale 4, zatytułowanym „Dostęp do akt, poufność oraz tajemnica handlowa”, stanowi:

„1. Jeżeli Komisja zamierza ujawnić informacje, które mogą stanowić tajemnicę handlową lub innego rodzaju informację poufną przedsiębiorstwa lub osoby, Dyrekcja Generalna ds. Konkurencji informuje to przedsiębiorstwo lub tę osobę na piśmie o takim zamiarze, podając jednocześnie przyczyny, dla których Komisja zamierza te informacje ujawnić. Wyznacza się termin, w którym dane przedsiębiorstwo lub dana osoba może dostarczyć wszelkie uwagi na piśmie.

2. Jeżeli zainteresowane przedsiębiorstwo lub zainteresowana osoba sprzeciwia się ujawnieniu danych informacji, może przekazać tę sprawę urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające. Jeżeli urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uzna, że informacje mogą zostać ujawnione, ponieważ nie stanowią tajemnicy handlowej ani innego rodzaju informacji poufnej lub ponieważ istnieje nadrzędny interes w ich ujawnieniu, odnotowuje się to w uzasadnionej decyzji, o której powiadamia się zainteresowane przedsiębiorstwo lub zainteresowaną osobę. W decyzji określa się termin, po którym informacje zostaną ujawnione. Ten termin nie może być krótszy niż jeden tydzień od daty powiadomienia.

3. Ustępy pierwszy i drugi stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do ujawnienia informacji poprzez publikację w *Dzienniku Urzędowym UniiEuropejskiej*.

[…]”.

Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001

9 Artykuł 4 ust. 2, 3 i 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 3, s. 331) stanowi:

„2. Instytucje odmawiają dostępu do dokumentu, w przypadku, gdy ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

— interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej,

— postępowania sądowego lub opinii prawnej;

— celu kontroli, dochodzenia lub audytu,

chyba że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.

3. Dostęp do dokumentu sporządzonego przez instytucję na użytek wewnętrzny lub otrzymanego przez instytucję, który odnosi się do spraw, w przypadku których decyzja nie została podjęta przez instytucję, nie zostaje udzielony, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.

Dostęp do dokumentu zawierającego opinie na użytek wewnętrzny jako część obrad i wstępnych konsultacji w ramach zainteresowanej instytucji nie zostaje udzielony nawet po podjęciu decyzji, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

[…]

7. Wyjątki ustanowione w ust. 1–3 mają zastosowanie wyłącznie przez okres, w którym ochrona ta jest uzasadniona ze względu na treść dokumentu. Wyjątki mogą być stosowane przez okres nieprzekraczający 30 lat. W przypadku dokumentów objętych wyjątkiem z powodów dotyczących prywatności oraz interesów handlowych oraz w wypadku dokumentów sensytywnych, wyjątki mogą, jeśli to konieczne, obowiązywać nadal po tym okresie”.

Obwieszczenie Komisji z 2002 r. w sprawie zwolnienia grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli

10 Punkt 4 obwieszczenia Komisji w sprawie zwolnienia grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3 – wyd. spec. w jęz. polskim, rodz. 8, t. 2, s. 155, zwanego dalej „obwieszczeniem w sprawie łagodzenia kar z 2002 r.”) stanowi:

„Komisja uznała, że w interesie [Unii] leży przyznanie preferencyjnego traktowania przedsiębiorstwom współpracującym z nią. Dla konsumentów i obywateli ważniejsze jest zapewnienie, że poufne porozumienia kartelowe są wykrywane i karane, niż samo tylko ukaranie tych przedsiębiorstw, co umożliwia Komisji wykrycie i zakazanie takich praktyk”.

11 Punkt 6 tego obwieszczenia stanowi:

„Komisja uznaje, że współpraca przedsiębiorstwa w wykrywaniu istnienia kartelu jest istotną wartością. Decydujący wkład w rozpoczęcie dochodzenia lub stwierdzenie naruszenia może uzasadniać przyznanie zwolnienia z wszelkich grzywien danemu przedsiębiorstwu, pod warunkiem że spełnione zostaną pewne wymagania dodatkowe”.

12 Zgodnie z pkt 21 obwieszczenia w sprawie łagodzenia sankcji z 2002 r.:

„W celu zakwalifikowania się do zmniejszenia grzywien przedsiębiorstwo musi dostarczyć Komisji takie dowody domniemanego naruszenia, które przyczyniają się do zwiększenia wartości dowodów już będących w posiadaniu Komisji oraz musi wycofać się z udziału w domniemanym naruszeniu najpóźniej z chwilą składania dowodów”.

13 Punkt 29 owego obwieszczenia ma następujące brzmienie:

„Komisja zdaje sobie sprawę, że niniejsze obwieszczenie stworzy uzasadnione oczekiwania, na których przedsiębiorstwa mogą opierać się przy ujawnianiu Komisji istnienia karteli”.

14 Punkty 31–33 wspomnianego obwieszczenia brzmią:

„31. Zgodnie z praktyką Komisji w każdej decyzji zostanie wskazany fakt, że przedsiębiorstwo współpracowało z Komisją, w celu wyjaśnienia przyczyn zwolnienia z grzywien lub ich zmniejszenia. Fakt, że przyznano zwolnienie lub zmniejszenie w odniesieniu do grzywien, nie może chronić przedsiębiorstwa od cywilnoprawnych konsekwencji udziału w naruszeniu art. [101 TFUE].

32. Komisja uważa, że zasadniczo ujawnienie, w dowolnym momencie, dokumentów otrzymanych w kontekście niniejszego obwieszczenia podważy ochronę celu inspekcji i dochodzeń w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia [nr 1049/2001].

33. Każde oświadczenie na piśmie skierowane do Komisji w związku z niniejszym obwieszczeniem stanowi część akt Komisji. Nie może być ono ujawnione lub użyte do innych celów niż stosowanie art. [101 TFUE]”.

Obwieszczenie Komisji z 2006 r. w sprawie zwalniania grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych

15 Punkt 40 obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17, zwany dalej „obwieszczeniem w sprawie łagodzenia kar z 2006 r.”) stanowi:

„Komisja uważa, że zasadniczo publiczne ujawnienie dokumentów i pisemnych lub nagranych oświadczeń otrzymanych w kontekście niniejszego obwieszczenia naruszyłoby pewne interesy publiczne i prywatne, jak na przykład ochronę celu działań kontrolnych i dochodzeniowych w rozumieniu art. 4 rozporządzenia [nr 1049/2001], nawet po podjęciu decyzji”.

Okoliczności powstania sporu

16 Okoliczności powstania sporu, w zakresie, w jakim zostały przedstawione w pkt 1–13 zaskarżonego wyroku, można streścić następująco.

17 W dniu 3 maja 2006 r. Komisja Europejska przyjęła decyzję C(2006) 1766 wersja ostateczna dotyczącą postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia o EOG w sprawie przeciwko Akzo Nobel NV, Akzo Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (sprawa COMP/F/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu) (zwaną dalej „decyzją NWNS”), której streszczenie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2006, L 353, s. 54).

18 W decyzji NWNS Komisja stwierdziła w szczególności, że Degussa AG, obecnie Evonik Degussa, brała udział w naruszeniu art. 81 WE na terytorium Wspólnego Obszaru Gospodarczego (EOG) wraz z 16 innymi spółkami prowadzącymi działalność w sektorze nadtlenku wodoru i nadboranu sodu. W związku z tym, że była ona pierwszą spółką, która skontaktowała się z Komisją w grudniu 2002 r. na podstawie wydanego przez tę instytucję obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r., i w tych ramach w pełni współpracowała, przekazując Komisji wszelkie posiadane przez siebie informacje dotyczące naruszenia, zostało jej udzielone całkowite zwolnienie z grzywny.

19 W 2007 r. na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej (DG) ds. Konkurencji Komisji opublikowano pierwszą jawną wersję decyzji w sprawie NWNS.

20 W piśmie skierowanym do wnoszącej odwołanie w dniu 28 listopada 2011 r. Komisja poinformowała ją o zamiarze opublikowania nowej i bardziej szczegółowej jawnej wersji decyzji NWNS (zwanej dalej „poszerzoną wersją decyzji NWNS"), przedstawiającej całokształt jej treści z wyjątkiem informacji poufnych. Przy tej okazji Komisja wezwała wnoszącą odwołanie do wskazania zawartych w decyzji NWNS informacji, odnośnie do których zamierzała ona złożyć wniosek o zachowanie poufności.

21 Uważając, że poszerzona wersja decyzji NWNS zawiera informacje poufne lub tajemnice handlowe, w piśmie z dnia 23 grudnia 2011 r. wnosząca odwołanie poinformowała Komisję, że sprzeciwia się zamierzonej publikacji. Na poparcie swego stanowiska podniosła w szczególności, że wspomniana wersja zawiera wiele informacji, które przekazała ona tej instytucji na podstawie obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r., a także nazwiska szeregu jej współpracowników oraz dane dotyczące utrzymywanych przez nią kontaktów handlowych. Zdaniem wnoszącej odwołanie zamierzona publikacja narusza w związku z tym w szczególności zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania i może zaszkodzić czynnościom dochodzeniowym Komisji.

22 Pismem z dnia 15 marca 2012 r. Komisja poinformowała wnoszącą odwołanie, że akceptuje jej wniosek o wykreślenie z przeznaczonej do publikacji poszerzonej wersji decyzji NWNS wszystkich informacji umożliwiających bezpośrednie lub pośrednie ustalenie źródeł informacji przekazanych na podstawie obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. oraz nazwisk współpracowników wnoszącej odwołanie. Komisja uznała jednak, że nie jest zasadne nadanie charakteru poufnego innym informacjom, o których zachowanie poufności wnioskowała wnosząca odwołanie (zwanych dalej „spornymi informacjami").

23 Korzystając z możliwości przewidzianej w decyzji 2011/695, wnosząca odwołanie złożyła u urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające wniosek o wykluczenie z poszerzonej wersji decyzji NWNS wszelkich informacji, które przekazała na podstawie obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r.

24 W spornej decyzji urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające oddalił w imieniu Komisji wnioski o zachowanie poufności złożone przez wnoszącą odwołanie.

25 Funkcjonariusz ds. przesłuchań podkreślił na wstępie granice swych uprawnień, które umożliwiły mu jedynie zbadanie tego, czy dana informacja powinna zostać uznana za poufną, nie zaś zapobieżenie podnoszonemu naruszeniu uzasadnionych oczekiwań, żywionych przez wnoszącą odwołanie wobec Komisji.

26 Wskazał on następnie, że wnosząca odwołanie sprzeciwiła się publikacji nowej poszerzonej wersji decyzji NWNS jedynie ze względu na okoliczność, że zawierała ona informacje przekazane na podstawie obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. i że ujawnienie tych informacji osobom trzecim mogłoby wyrządzić jej szkodę w przypadku powództwa o odszkodowanie wniesionego przed sądami krajowymi. Tymczasem według urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania przy decydowaniu o publikowaniu decyzji w zakresie szerszym niż tylko ich zasadnicza treść. Ponadto odniesienia do dokumentów zawartych w aktach administracyjnych nie stanowią same w sobie tajemnic handlowych czy też innych informacji poufnych.

27 Zdaniem urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające wnosząca odwołanie nie wykazała, że publikacja informacji, które przedstawiła Komisji celem skorzystania z programu łagodzenia kar przedstawionego w obwieszczeniu w sprawie łagodzenia kar z 2002 r., mogła doprowadzić do powstania po jej stronie poważnej szkody. W każdym razie nie zasługuje na żadną szczególną ochronę interes przedsiębiorstwa, na które Komisja nałożyła grzywnę w związku z naruszeniem prawa konkurencji, leżący w nieujawnieniu publicznie szczegółów zachowania mającego znamiona naruszenia. Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające przypomniał w tym względzie, że skargi o odszkodowanie stanowią integralną część polityki Unii Europejskiej w dziedzinie konkurencji i że

w związku z tym wnosząca odwołanie nie może podnosić uzasadnionego interesu polegającego na ochronie przed ryzykiem kierowania do niej tego rodzaju skarg ze względu na jej udział w naruszeniu wskazanym w decyzji NWNS.

28 Urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uznał również, że nie jest właściwy, aby ustosunkować się wobec podniesionego przez wnoszącą odwołanie argumentu, zgodnie z którym ujawnienie osobom trzecim informacji przekazanych przez nią Komisji w ramach programu łagodzenia kar zagraża temu programowi, ponieważ kwestia ta wykracza poza jego uprawnienia. Przypomniał on w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem jedynie Komisja może dokonać oceny tego, w jakim zakresie kontekst faktyczny i historyczny, w który wpisuje się zarzucane przedsiębiorstwu zachowanie, powinien zostać podany do publicznej wiadomości ze względu na to, iż nie zawiera informacji poufnych.

29 Wreszcie, urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające wskazał, że ze względu na to, iż uprawnienia udzielone mu na podstawie art. 8 decyzji 2011/695 ograniczają się do dokonania oceny tego, w jakim zakresie informacje są objęte tajemnicą zawodową lub powinny być z innego tytułu traktowane jako poufne, nie jest on właściwy, aby rozstrzygnąć w przedmiocie podniesionego przez wnoszącą odwołanie argumentu, wedle którego publikacja informacji przekazanych przez nią w ramach programu łagodzenia kar doprowadziłaby do nieuzasadnionego potraktowania jej inaczej niż pozostałych uczestników naruszenia stwierdzonego w decyzji NWNS.

Zaskarżony wyrok

30 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 2 sierpnia 2012 r., wnosząca odwołanie złożyła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

31 Na poparcie skargi wnosząca odwołanie podniosła pięć zarzutów, dotyczących, po pierwsze, naruszenia art. 8 ust. 2 i 3 decyzji 2011/695, po drugie, braku uzasadnienia spornej decyzji, po trzecie, naruszenia tajemnicy zawodowej i poufności informacji, które Komisja zamierza opublikować, po czwarte, naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i równego traktowania, oraz po piąte, naruszenia zasady celowości wpisanej w art. 28 rozporządzenia nr 1/2003, a także naruszenia pkt 48 obwieszczenia Komisji w sprawie zasad dostępu do akt Komisji w sprawach na mocy art. [101] i [102 TFUE], art. 53, 54 i 57 porozumienia EOG oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (Dz.U. 2005, C 325, s. 7).

32 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę jako bezzasadną.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

33 W swoim odwołaniu wnosząca je wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

34 Komisja wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania w całości oraz obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

35 Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 8 ust. 2 i 3 decyzji 2011/695, drugi – naruszenia art. 339 TFUE, art. 30 rozporządzenia nr 1/2003, art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC"), oraz art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą"), a trzeci – naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 8 ust. 2 i 3 decyzji 2011/695

36 Zarzut pierwszy dzieli się zasadniczo na dwie części, dotyczące, po pierwsze, tego, że Sąd nie wziął pod uwagę przysługującego urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające uprawnienia do podjęcia decyzji o opublikowaniu informacji na mocy art. 8 ust. 2 i 3 decyzji 2011/695, a po drugie, tego, że Sąd oddalił zastrzeżenie wnoszącej odwołanie oparte na przeinaczeniu okoliczności faktycznych i spornej decyzji.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego

– Argumentacja stron

37 W części pierwszej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 42–44 obraził on prawo poprzez stwierdzenie, iż urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie był właściwy do zbadania jej argumentów opartych na tym, że publikacja poszerzonej wersji decyzji NWNS naruszała zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania.

38 Komisja wnosi o oddalenie części pierwszej zarzutu pierwszego, podnosząc, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające nie był właściwy do badania takich argumentów, ponieważ wspomniane zasady nie mają w sposób szczególny na celu ochrony poufności informacji lub dokumentów.

– Ocena Trybunału

39 Uprawnienia i zadania urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające wyznaczonego w postępowaniach z zakresu konkurencji są zgodnie z art. 1 ust. 1 decyzji 2011/695 określone w tejże decyzji.

40 Na mocy art. 1 ust. 2 wspomnianej decyzji, zgodnie z wyjaśnieniem zawartym w motywie 9 tej samej decyzji, zakres uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające powinien być tak sformułowany, by gwarantować skuteczne wykonywanie praw procesowych na wszystkich etapach postępowania przed Komisją prowadzonego na podstawie art. 101 i 102 TFUE, w szczególności prawa do bycia wysłuchanym.

41 W tym względzie z art. 8 ust. 1 decyzji 2011/695 wynika, że jeśli Komisja zamierza ujawnić informacje, które mogą stanowić tajemnicę handlową lub innego rodzaju informację poufną przedsiębiorstwa lub osoby, przedsiębiorstwo to lub tę osobę informuje się na piśmie o takim zamiarze i wyznacza się termin, w którym dane przedsiębiorstwo lub dana osoba może dostarczyć wszelkie uwagi na piśmie.

42 Zainteresowany podmiot może wtedy, zgodnie z art. 8 ust. 2 owej decyzji, jeśli w grę wchodzą informacje mogące jego zdaniem stanowić tajemnicę handlową lub inne informacje poufne, sprzeciwić się ich ujawnieniu, przekazując tę sprawę urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające. Jeżeli urzędnik ten uzna, że dane informacje mogą zostać ujawnione, ponieważ nie stanowią tajemnicy

handlowej ani innego rodzaju informacji poufnej lub ponieważ istnieje nadrzędny interes w ich ujawnieniu, podejmuje on uzasadnioną decyzję, określając termin, po którym informacje zostaną ujawnione, nie krótszy niż jeden tydzień od daty powiadomienia.

43 Wreszcie, art. 8 ust. 3 wspomnianej decyzji stanowi, że przepisy te stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do ujawnienia informacji poprzez publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

44 Artykuł 8 owej decyzji ma na celu, jak stwierdził Sąd w pkt 41 zaskarżonego wyroku, urzeczywistnienie, na płaszczyźnie proceduralnej, oferowanej przez prawo Unii ochrony informacji, które Komisja uzyskała w ramach postępowań w sprawach z zakresu konkurencji, przewidzianej od tej pory w art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

45 Artykuł 8 ust. 2 decyzji 2011/695 w szczególności ma na celu doprecyzowanie powodów pozwalających, aby urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uznał, że informacje, których poufnego traktowania żąda zainteresowany podmiot, mogą zostać ujawnione. Z przepisu tego wynika bowiem, że wspomniany urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające może uznać, iż informacja może zostać ujawniona, jeżeli w rzeczywistości nie stanowi ona tajemnicy handlowej ani innego rodzaju informacji poufnej lub jeżeli istnieje nadrzędny interes w jej ujawnieniu.

46 Natomiast, choć wspomniany przepis doprecyzowuje powody pozwalające urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające stwierdzić, że uważa on, iż dana informacja może zostać ujawniona, to jednak ten sam przepis nie ogranicza powodów wynikających z norm lub zasad prawa Unii, które zainteresowany podmiot może podnieść, aby sprzeciwić się zamierzonej publikacji.

47 W niniejszym przypadku wnosząca odwołanie zasadniczo podniosła przed Sądem, że poszanowanie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania stanowi słuszny powód mogący uzasadniać to, że sporne informacje są objęte ochroną prawa Unii przed ujawnieniem, i to, że nie wydając rozstrzygnięcia w przedmiocie zastrzeżeń opartych na tych zasadach, urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające naruszył prawo.

48 W tym względzie Sąd przede wszystkim stwierdził w pkt 33 zaskarżonego wyroku, że w sytuacji gdy urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające podejmuje decyzję na mocy art. 8 decyzji 2011/695, jest on nie tylko zobowiązany do zbadania, czy przedstawiona mu wersja decyzji nakładającej karę za naruszenia art. 101 TFUE zawiera tajemnice handlowe lub inne poufne informacje korzystające z podobnej ochrony, ale musi on również sprawdzić, czy owa wersja zawiera inne informacje, które nie mogą zostać ujawnione publicznie bądź ze względu na przepisy prawa Unii przyznające im szczególną ochronę, bądź ze względu na to, że dotyczą one informacji, które z uwagi na swój charakter są objęte tajemnicą zawodową.

49 Następnie w pkt 42 i 43 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził w istocie, że zasady poszanowania uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, powołane przez wnoszącą odwołanie przed urzędnikiem przeprowadzającym spotkanie wyjaśniające, nie stanowią przepisów mających na celu w szczególności ochronę przed publicznym ujawnieniem informacji takich jak te, które zostały przekazane Komisji przez wnoszącą odwołanie w celu uzyskania złagodzenia kary przez Komisję, i że wobec tego zasady te jako takie nie są związane z przewidzianą w prawie Unii ochroną informacji, które Komisja uzyskała w ramach postępowań przewidzianych w art. 101 TFUE.

50 Sąd stwierdził więc w pkt 43 zaskarżonego wyroku, że zasady te wykraczają poza ramy kompetencji urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające udzielonych mu na podstawie art. 8 decyzji 2011/695.

51 Tymczasem, jak zostało już przypomniane w pkt 44 niniejszego wyroku, art. 8 decyzji 2011/695 ma na celu urzeczywistnienie, na płaszczyźnie proceduralnej, oferowanej przez prawo Unii ochrony informacji, które Komisja uzyskała w ramach postępowań w sprawach z zakresu konkurencji. Ochronę tę należy rozumieć jako dotyczącą wszystkich powodów mogących uzasadniać ochronę poufności przedmiotowych informacji.

52 Wykładnia ta znajduje potwierdzenie, po pierwsze, w art. 8 ust. 2 zdanie pierwsze decyzji 2011/695, który stanowi, bez innych ograniczeń, że jeżeli zainteresowane przedsiębiorstwo lub zainteresowana osoba sprzeciwia się ujawnieniu danych informacji, może przekazać tę sprawę urzędnikowi przeprowadzającemu spotkanie wyjaśniające.

53 Po drugie, byłoby sprzeczne z celem zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, takim jak zdefiniowany w art. 1 ust. 2 decyzji 2011/695 oraz w motywie 9 tejże decyzji, polegającym na zagwarantowaniu skutecznego wykonywania praw procesowych, gdyby ów urzędnik mógł rozstrzygać jedynie w przedmiocie części powodów mogących stać na przeszkodzie ujawnieniu danej informacji.

54 Zakres art. 8 ust. 2 decyzji 2011/695 byłby wyraźnie ograniczony, gdyby ów przepis należało interpretować w ten sposób, że umożliwia on, jak stwierdził Sąd w pkt 42 zaskarżonego wyroku, uwzględnienie przez urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające jedynie przepisów mających na celu w szczególności ochronę informacji przed publicznym ujawnieniem, takich jak przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 13, t. 26, s. 102) lub w rozporządzeniu nr 1049/2001.

55 Jak z tego wynika, powody mogące zawężać możliwość ujawnienia informacji, takie jak te, które zostały przekazane Komisji przez wnoszącą odwołanie w celu uzyskania złagodzenia kary przez Komisję, nie ograniczają się do powodów, które wynikają jedynie z przepisów mających na celu w szczególności ochronę tych informacji przed publicznym ujawnieniem, i wobec tego urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające powinien zbadać każde zastrzeżenie oparte na uzasadnieniu wynikającym z przepisów lub zasad prawa Unii, na które zainteresowany podmiot powołuje się, aby żądać ochrony poufności przedmiotowych informacji.

56 Zatem Sąd obraził prawo, stwierdzając w pkt 44 zaskarżonego wyroku, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające słusznie uznał w niniejszym przypadku brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi na zastrzeżenia dotyczące zamierzonej publikacji podniesione przez wnoszącą odwołanie w oparciu o poszanowanie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania.

57 W konsekwencji należy uwzględnić część pierwszą zarzutu pierwszego odwołania bez potrzeby badania części drugiej tego zarzutu.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 339 TFUE, art. 30 rozporządzenia nr 1/2003, art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, art. 8 EKPC oraz art. 7 karty

58 W czterech częściach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi obrazę prawa poprzez stwierdzenia, że sporne informacje nie są ani poufne, ani chronione przed ewentualną publikacją z powodów innych niż ich poufny charakter.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego

– Argumentacja stron

59 W części pierwszej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd niesłusznie stwierdził w pkt 84–86 i 162 zaskarżonego wyroku, iż sporne informacje utraciły swój poufny charakter ze względu na sam fakt, że pochodziły sprzed ponad pięciu lat. Zdaniem wnoszącej odwołanie informacje te są i pozostają zasadniczymi elementami jej strategii handlowej, o ile, jak zostało również wskazane przez Sąd, ich publikacja mogłaby przynieść jej poważną szkodę.

60 Orzecznictwo przytoczone przez Sąd w pkt 84 zaskarżonego wyroku, na którym oparł się on dla poparcia tego stwierdzenia, nie ma zdaniem wnoszącej odwołanie przełożenia na niniejszą sprawę, ponieważ nie dotyczy ono opublikowania w Internecie informacji przekazanych przez podmiot wnoszący o złagodzenie kary, tylko ujawnienia tajnych lub poufnych informacji dotyczących innych stron w postępowaniach zawisłych przed sądami Unii.

61 Co więcej, według wnoszącej odwołanie z art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 wynika, że interesy ekonomiczne mogą stać na przeszkodzie opublikowaniu informacji nawet po upływie okresu 30 lat.

62 Wreszcie, przyjęcie domniemania o utracie poufnego charakteru informacji dostarczonych przez kandydatów do złagodzenia kar po upływie terminu pięciu lat powodowałoby unicestwienie ochrony składanych przez nich oświadczeń, ponieważ zwykle postępowania Komisji w przedmiocie karteli trwają dłużej niż pięć lat.

63 Komisja wnosi o oddalenie pierwszej części zarzutu drugiego.

– Ocena Trybunału

64 Co się tyczy w pierwszej kolejności argumentacji, w której wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w odniesieniu do opublikowania informacji przekazanych w celu uzyskania złagodzenia kary zastosował on normę niemającą w tym kontekście przełożenia, należy wskazać, że informacje, które były tajne lub poufne, lecz pochodzą sprzed pięciu lub więcej lat, powinny być, ze względu na upływ czasu, uważane co do zasady za historyczne lub za takie, które utraciły z tego powodu swój tajny lub poufny charakter, chyba że, w drodze wyjątku, strona powołująca się na ten charakter wykaże, iż pomimo swojej dawności informacje te stanowią nadal zasadnicze elementy jej strategii handlowej czy też strategii handlowej osób trzecich, których dotyczą. To rozumowanie, z którego wynika domniemanie wzruszalne, ma zastosowanie zarówno w kontekście wniosku o zachowanie poufności względem interwenientów w ramach skargi przed sądami Unii, jak i w kontekście wniosków o zachowanie poufności w związku z opublikowaniem przez Komisję decyzji stwierdzającej naruszenie prawa konkurencji.

65 W niniejszym przypadku, po przedstawieniu tej reguły w pkt 84 zaskarżonego wyroku, Sąd w pkt 85 owego wyroku wskazał, że choć wszystkie sporne informacje są starsze niż pięć lat, a większość z nich pochodzi sprzed ponad dziesięciu lat, wnosząca odwołanie nie przedstawiła żadnej szczególnej argumentacji celem wykazania, że pomimo tego, jak dawne są to informacje, miałyby one jeszcze w obecnej chwili zasadnicze znaczenie dla jej strategii handlowej lub strategii handlowej osoby trzeciej. Wnosząca odwołanie ograniczyła się do stwierdzenia, że wiele fragmentów poszerzonej wersji decyzji NWNS, opisując okoliczności faktyczne stanowiące naruszenie, zawiera informacje dotyczące jej stosunków handlowych i jej polityki cenowej.

66 Wreszcie, w pkt 86 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że nawet gdyby niektóre sporne informacje mogły w pewnym okresie stanowić tajemnicę handlową, powinny one w każdym wypadku zostać uznane za historyczne. Ponadto wnosząca odwołanie nie wykazała, w jakim zakresie byłoby uzasadnione przyznanie im, wyjątkowo, ochrony na podstawie art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

67 Jak z tego wynika, rozumowanie Sądu w pkt 84–86 zaskarżonego wyroku nie jest obarczone żadnym błędem co do prawa.

68 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że w ramach owej części pierwszej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi sprzeczność pomiędzy oceną zawartą w pkt 85 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą przedmiotowe informacje są jawne ze względu na swój historyczny charakter, i oceną zawartą w pkt 105 wspomnianego wyroku, zgodnie z którą opublikowanie tych informacji mogło spowodować powstanie po jej stronie poważnej szkody.

69 W tym względzie należy jednak stwierdzić, że argument ten opiera się na niewłaściwym zrozumieniu zaskarżonego wyroku. W pkt 85 owego wyroku Sąd ograniczył się bowiem do stwierdzenia historycznego charakteru spornych informacji w celu oddalenia żądania wnoszącej odwołanie zmierzającego do uzyskania ochrony tych informacji jako tajemnicy handlowej lub jako informacji handlowych o charakterze poufnym, natomiast stwierdzenie Sądu zawarte w pkt 105 wspomnianego wyroku, w myśl którego ujawnienie spornych informacji może prowadzić do powstania po stronie wnoszącej odwołanie poważnej szkody, wpisuje się w badanie drugiego z trzech warunków, od których zależy ochrona poufności informacji w niniejszym przypadku, ogłoszonych przez Komisję w związku z programem łagodzenia kar.

70 W trzeciej kolejności argumentacja wnoszącej odwołanie, zgodnie z którą Sąd przyjął ogólne domniemanie utraty poufnego charakteru przez informacje dostarczone przez podmioty wnoszące o złagodzenie kar po upływie pięciu lat, które to domniemanie powoduje unicestwienie ochrony oświadczeń składanych w ramach programu łagodzenia kar, również wynika z błędnego zrozumienia zaskarżonego wyroku. Jak wskazał rzecznik generalny w pkt 136–139 opinii, taka argumentacja nie uwzględnia okoliczności, że w pkt 84–86 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się do zastosowania tego domniemania wyłącznie po to, aby oddalić twierdzenie wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym zamierzona publikacja zawierała wrażliwe informacje handlowe, i że wobec tego wspomniane domniemanie zostało zastosowane bez uszczerbku dla badania przez Sąd w pkt 88–122 zaskarżonego wyroku odrębnego zastrzeżenia wnoszącej odwołanie opartego na fakcie, iż sporne informacje pochodziły z oświadczenia złożonego w ramach programu łagodzenia kar. Argumentację tę należy zatem odrzucić jako bezzasadną.

71 Biorąc pod uwagę powyższe, należy oddalić część pierwszą zarzutu drugiego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego

– Argumentacja stron

72 W części drugiej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, że w pkt 92 i 93 zaskarżonego wyroku Sąd nie uwzględnił zakresu rozporządzenia nr 1049/2001 i dotyczącego go orzecznictwa. Ogólne domniemanie dotyczące zagrożenia celów dochodzenia Komisji i interesów handlowych stron postępowania w sprawie kartelu, takie jak sformułowane przez Trybunał w wyroku z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), powinno mieć zastosowanie również do publikacji fragmentów pochodzących z oświadczeń złożonych w ramach programu łagodzenia kar w jawnych wersjach decyzji Komisji.

73 Po drugie, wnosząca odwołanie utrzymuje, że twierdzenia zawarte w pkt 93 i 117 zaskarżonego wyroku są obarczone błędem co do prawa, ponieważ Sąd dokonał tam rozróżnienia pomiędzy publikacją dokumentów przekazanych przez kandydatów do złagodzenia kar, która z zasady miałaby być niezgodna z prawem, i publikacją informacji pochodzących z tych dokumentów, takich jak fragmenty oświadczeń złożonych przez tych kandydatów, która według wnoszącej odwołanie jest zgodna z prawem.

74 Po trzecie, wnosząca odwołanie podnosi, że publikacja spornych informacji jest sprzeczna z zapewnieniami danymi przez Komisję, odpowiednio, w pkt 32 obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. i w pkt 40 obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2006 r.

75 Po czwarte, wnosząca odwołanie utrzymuje, że wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 119 zaskarżonego wyroku, posiada ona, jako kandydat do złagodzenia kary, właściwy i szczególny interes w ochronie skuteczności programu łagodzenia kar.

76 Komisja wnosi o oddalenie części drugiej zarzutu drugiego odwołania.

– Ocena Trybunału

77 W pierwszej kolejności, co się tyczy argumentu wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym wynikające z orzecznictwa reguły zawężające warunki, w jakich Komisja może na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 ujawnić osobom trzecim dokumenty zawarte w aktach administracyjnych dotyczących postępowania prowadzonego w zastosowaniu art. 101 i 102 TFUE, należy od razu podkreślić, że rozporządzenie nr 1049/2001 nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, która dotyczy publikacji informacji w decyzji Komisji stwierdzającej naruszenia art. 101 TFUE. Pojawia się zatem pytanie, czy pomimo braku zastosowania tego rozporządzenia w niniejszym przypadku należy jednak transponować w odniesieniu do publikacji decyzji stwierdzających naruszenia art. 101 i 102 TFUE wydane na podstawie wspomnianego rozporządzenia orzecznictwo, w którym Trybunał uznał istnienie ogólnego domniemania uzasadniającego odmowę ujawnienia dokumentów zawartych w aktach dotyczących stosowania art. 101 TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 2014 r., Komisja/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, pkt 92, 93).

78 W tym względzie należy wskazać, że publikacja jawnej wersji decyzji stwierdzającej naruszenie art. 101 TFUE jest przewidziana w art. 30 rozporządzenia nr 1/2003. Przepis ten stanowi odpowiedź na względy dotyczące skuteczności stosowania unijnego prawa konkurencji, ponieważ w szczególności taka publikacja pozwala dostarczyć ofiarom naruszeń art. 101 TFUE argumentów na poparcie ich roszczeń odszkodowawczych w stosunku do sprawców tych naruszeń. Te różne interesy należy jednak wyważyć, biorąc pod uwagę ochronę praw przyznanych przez unijne prawo konkurencji w szczególności przedsiębiorstwom, których dotyczy postępowanie, takich jak prawo do ochrony tajemnicy zawodowej lub handlowej, albo praw przysługujących jednostkom, takich jak prawo do ochrony danych osobowych.

79 Ze względu na owe różnice pomiędzy uregulowaniem dostępu osób trzecich do akt Komisji i uregulowaniem dotyczącym publikacji decyzji w sprawach naruszeń orzecznictwo dotyczące wykładni rozporządzenia nr 1049/2001, na które powołuje się wnosząca odwołanie, nie może być transponowane w odniesieniu do publikacji decyzji w sprawach naruszeń.

80 W drugiej kolejności wnosząca odwołanie podnosi, że publikacja spornych informacji obejmuje publikację informacji pochodzących z oświadczeń złożonych przez kandydata do złagodzenia kary. Według niej taka publikacja oznacza opublikowanie „dosłownych cytatów” i „fragmentów” pochodzących ze wspomnianych oświadczeń, co jej zdaniem nie może być dozwolone.

81 W tym względzie bezsporne jest, jak wskazał Sąd w pkt 5 i 6 zaskarżonego wyroku, że wnosząca odwołanie przekazała Komisji w ramach programu łagodzenia kar szereg informacji w celu uzyskania całkowitego zwolnienia z grzywny. Pismem z dnia 15 marca 2012 r. Komisja zgodziła się wykreślić z jawnej, bardziej szczegółowej wersji decyzji NWNS, którą zamierza opublikować, informacje umożliwiające bezpośrednie lub pośrednie ustalenie źródła informacji przekazanych na podstawie obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. oraz nazwisk współpracowników wnoszącej odwołanie.

82 Wnosząca odwołanie podniosła przed Sądem, jak wynika z pkt 88 zaskarżonego wyroku, że sporne informacje powinny być traktowane jako poufne jedynie z tego względu, że zostały przez nią dobrowolni przekazane Komisji w celu skorzystania z programu łagodzenia kar.

83 W odpowiedzi na ten argument Sąd w szczególności stwierdził w pkt 93 zaskarżonego wyroku, że publikacja informacji dotyczących okoliczności stanowiących naruszenie, które nie zostały zawarte w jawnej wersji decyzji NWNS opublikowanej w 2007 r., gdyby miała nastąpić, nie prowadziłaby do przekazania osobom trzecim wniosków o złagodzenie kar przedłożonych przez wnoszącą odwołanie Komisji, protokołów zawierających ustne zeznania wnoszącej odwołanie złożone w ramach programu łagodzenia kar ani dokumentów przekazanych dobrowolnie Komisji przez wnoszącą odwołanie w trakcie dochodzenia.

84 Wreszcie, w pkt 139 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał, że Komisja postanowiła usunąć z poszerzonej wersji decyzji NWNS wszelkie informacje o charakterze mogącym bezpośrednio lub pośrednio zidentyfikować źródło informacji, które zostały jej przekazane przez wnoszącą odwołanie celem skorzystania z programu łagodzenia kar.

85 Z tych różnych fragmentów zaskarżonego wyroku wynika, że przedstawiona przez wnoszącą odwołanie przed Sądem argumentacja odnosząca się do poufności spornych informacji dotyczyła, w sposób ogólny, wszystkich tych informacji ze względu na to, że zostały one przekazane dobrowolnie Komisji w ramach programu łagodzenia kar. Z tych samych fragmentów wynika, że Sąd nigdzie nie stwierdził, iż Komisja miała prawo, poprzez publikację poszerzonej wersji decyzji NWNS, opublikować dosłowne cytaty pochodzące z oświadczeń złożonych przez wnoszącą odwołanie w celu uzyskania złagodzenia kary.

86 W tej sytuacji argumentacja przedstawiona przez wnoszącą odwołanie w części drugiej zarzutu drugiego, w myśl której Sąd dopuścił opublikowanie przez Komisję poszerzonej wersji decyzji NWNS zawierającej dosłowne cytaty z jej oświadczenia złożonego w celu uzyskania złagodzenia kary przez Komisję, jest oparta na błędnym zrozumieniu zaskarżonego wyroku i powinna zostać oddalona.

87 W tym względzie należy podkreślić, że publikacja, w postaci dosłownych cytatów, fragmentów informacji pochodzących z dokumentów dostarczonych Komisji przez dane przedsiębiorstwo na poparcie oświadczenia złożonego w celu uzyskania złagodzenia kary różni się od publikacji dosłownych cytatów z samego tego oświadczenia. Podczas gdy przyzwolenie na tę pierwszą wymaga poszanowania, w szczególności, tajemnicy handlowej lub innych informacji poufnych, druga w żadnym wypadku nie jest dopuszczalna.

88 W trzeciej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że Komisja nie ma prawa publikować spornych informacji, które pochodzą z oświadczeń złożonych przez wnoszącą odwołanie w celu uzyskania złagodzenia kary, ponieważ taka publikacja byłaby sprzeczna z zapewnieniami udzielonymi przez Komisję w obwieszczeniach w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. i z 2006 r. i zagrażałaby skuteczności programu łagodzenia kar.

89 W tym względzie z pkt 3–7 obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r., które obowiązywało, kiedy wnosząca odwołanie złożyła wniosek o złagodzenie kary, wynika, że jedynym celem tego obwieszczenia jest stworzenie warunków, w których przedsiębiorstwo może uzyskać bądź zwolnienie z grzywny, bądź obniżenie jej wysokości.

90 I tak, pkt 4 tego obwieszczenia wskazuje, że w interesie Unii leży przyznanie preferencyjnego traktowania przedsiębiorstwom współpracującym z nią. Ponadto pkt 6 wspomnianego obwieszczenia wyjaśnia, że decydujący wkład w rozpoczęcie dochodzenia może uzasadniać przyznanie zwolnienia z wszelkich grzywien przedsiębiorstwu wnoszącemu o zwolnienie.

91 Ponadto zasady przedstawione w pkt 8–27 obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. dotyczą wyłącznie nakładania grzywien i ich wysokości.

92 Taką wykładnię wyraźnie potwierdza tytuł tego obwieszczenia, a także jego pkt 31, zgodnie z którym fakt, iż przedsiębiorstwu przyznano zwolnienie z grzywny lub zmniejszono nałożoną na nie grzywnę, nie może chronić tego przedsiębiorstwa przed cywilnoprawnymi konsekwencjami jego uczestnictwa w naruszeniu art. 101 TFUE.

93 Co się tyczy traktowania przez Komisję informacji dostarczonych przez przedsiębiorstwo biorące udział w programie łagodzenia kar, prawdą jest, że w pkt 29 wspomnianego obwieszczenia Komisja przyznaje, iż zdaje sobie sprawę, że to samo obwieszczenie stworzy uzasadnione oczekiwania, na których przedsiębiorstwa mogą opierać się przy ujawnianiu Komisji istnienia karteli.

94 W tym względzie obwieszczenie w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. przewiduje z jednej strony, w pkt 32, że zasadniczo ujawnienie, w dowolnym momencie, dokumentów otrzymanych w kontekście tego obwieszczenia podważy ochronę celu inspekcji i dochodzeń w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, a z drugiej strony, w pkt 33, że każde oświadczenie na piśmie skierowane do Komisji w związku z tym obwieszczeniem stanowi część akt Komisji i nie może być ujawnione lub użyte do celów innych niż stosowanie art. 101TFUE.

95 Zatem to dla ochrony oświadczeń złożonych w celu uzyskania złagodzenia kary Komisja, wydając obwieszczenie w sprawie łagodzenia kar z 2002 r., narzuciła sobie reguły dotyczące pisemnych oświadczeń otrzymanych przez nią zgodnie z tym oświadczeniem, których ujawnienie jest co do zasady uznawane przez Komisję za podważające ochronę celu inspekcji i dochodzeń, w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, jak zostało to wskazane w pkt 32 i 33 rzeczonego obwieszczenia.

96 Jednak ani celem, ani skutkiem wspomnianych reguł nie jest zakazanie Komisji publikowania informacji dotyczących okoliczności stanowiących naruszenie art. 101 TFUE, które zostały jej przedstawione w ramach programu łagodzenia kar i które nie korzystają z ochrony przed publikacją z innego tytułu.

97 Zatem jedyną ochroną, jakiej może oczekiwać przedsiębiorstwo, które współpracowało z Komisją w ramach postępowania na podstawie art. 101 TFUE, jest ochrona dotycząca z jednej strony zwolnienia z grzywny lub zmniejszenia tej grzywny w zamian za dostarczenie Komisji dowodów domniemanego naruszenia przyczyniających się do zwiększenia wartości dowodów już będących w posiadaniu Komisji, a z drugiej strony – nieujawniania przez Komisję dokumentów i pisemnych oświadczeń otrzymanych przez nią zgodnie z obwieszczeniem w sprawie łagodzenia kar z 2002 r.

98 Zatem, wbrew twierdzeniom wnoszącej odwołanie, publikacja taka jak ta zamierzona, dokonana na podstawie art. 30 rozporządzenia nr 1/2003 z poszanowaniem tajemnicy służbowej, nie narusza ochrony, jakiej może oczekiwać wnosząca odwołanie na mocy obwieszczenia w sprawie łagodzenia kar z 2002 r., ponieważ – jak zostało stwierdzone w poprzednim punkcie niniejszego wyroku – ochrona ta może dotyczyć jedynie określenia grzywny i traktowania dokumentów i oświadczeń, których konkretnie dotyczy to obwieszczenie.

99 Jak z tego wynika, w pkt 93 i 117 zaskarżonego wyroku Sąd nie obraził prawa, analizując sposób traktowania należny informacjom przekazanym przez wnoszącą odwołanie Komisji w ramach programu łagodzenia kar. Argumentacja przedstawiona przez wnoszącą odwołanie w tym względzie powinna zatem zostać oddalona.

100 Wreszcie, w czwartej kolejności, argumentacja wnoszącej odwołanie, zgodnie z którą posiada ona właściwy i szczególny interes w ochronie programu łagodzenia kar, również nie może podważyć powyższych rozważań.

101 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że – jak orzekł Sąd w pkt 119 zaskarżonego wyroku – ochrona skuteczności programu łagodzenia kar nie stanowi interesu właściwego i szczególnego dla wnoszącej odwołanie.

102 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, część drugą zarzutu drugiego należy oddalić.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego

– Argumentacja stron

103 W części trzeciej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, tytułem subsydiarnym, że wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 107–111 zaskarżonego wyroku, sporne informacje powinny być chronione przed zamierzoną publikacją, ponieważ spełnione są warunki określone w wyroku Sądu z dnia 30 maja 2006 r., Bank Austria Creditanstalt/Komisja (T-198/03, EU:T:2006:136). Wobec tego Sąd powinien był stwierdzić, że interesy wnoszącej odwołanie są godne ochrony.

104 Zdaniem wnoszącej odwołanie jej interes polegał nie na uniknięciu zasądzenia zapłaty odszkodowania lub ujawnienia stwierdzeń Komisji dotyczących przebiegu przedmiotowego naruszenia, lecz raczej na odwiedzeniu Komisji od zmniejszeniu do zera ochrony przewidzianej w obwieszczeniach w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. i 2006 r., zastrzeżonej dla oświadczeń sporządzonych wyłącznie dla potrzeb programu łagodzenia kar, w zaufaniu, że ich poufność zostanie zachowana.

105 Co więcej, wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 149 zaskarżonego wyroku, zamierzona publikacja w sposób oczywisty stawia wnoszącą odwołanie w niekorzystnej sytuacji względem innych uczestników kartelu, którzy nie współpracowali z Komisją w ramach programu łagodzenia kar. Ponieważ odnośne fragmenty decyzji NWNS nie stanowią twierdzeń własnych Komisji, lecz wyłącznie dosłowne odtworzenie oświadczeń kandydatów do złagodzenia kar, ujawnienie tych fragmentów dotknęłoby w znacznie bardziej istotnym stopniu podmioty ubiegające się o złagodzenie kar niż uczestników kartelu, którzy nie współpracowali z Komisją. Wobec tego Sąd w pkt 164 zaskarżonego wyroku naruszył zasadę równego traktowania.

106 Komisja wnosi o oddalenie części trzeciej zarzutu drugiego odwołania.

– Ocena Trybunału

107 Na wstępie należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie nie podważa uwag przedstawionych przez Sąd w pkt 94 zaskarżonego wyroku, w myśl których trzy warunki powinny zostać spełnione łącznie, aby informacje takie jak te, których dotyczy spór, zostały objęte tajemnicą zawodową i z tego tytułu korzystały z ochrony.

108 Wnosząca odwołanie kwestionuje natomiast w ramach tej części zarzutu zastosowanie przez Sąd w niniejszym przypadku ostatniego z tych warunków i wobec tego stwierdzenie zawarte w pkt 110 zaskarżonego wyroku, że jej interesy nie są godne ochrony.

109 W tym względzie, jak zostało wskazane w pkt 82 i 85 niniejszego wyroku, argumentacja przedstawiona przez wnoszącą odwołanie przed Sądem na poparcie twierdzenia, że jej interes w nieujawnianiu spornych informacji jest godny ochrony, dotyczyła ogółu informacji na tej podstawie, że zostały one przedstawione Komisji w ramach wniosku o złagodzenie kary. Argumentacja ta nie była w żaden sposób ukierunkowana na ewentualne dosłowne cytaty zaczerpnięte z jej oświadczenia złożonego w celu uzyskania takiego złagodzenia kary.

110 W tej sytuacji ocena dokonana przez Sąd w pkt 107–111 zaskarżonego wyroku, a w szczególności w jego pkt 110, w odniesieniu do nieposiadania przez wnoszącą odwołanie interesu godnego ochrony w związku z informacjami, które przekazała ona Komisji, musi niewątpliwie być rozumiana jako nieodnosząca się do takich cytatów i dotycząca wyłącznie informacji pochodzących z dokumentów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie na poparcie jej wniosku o złagodzenie kary, dostarczających szczegółów na temat okoliczności stanowiących naruszenie i uczestnictwa w nim wnoszącej odwołanie.

111 Takie rozumienie dokonanej przez Sąd oceny znajduje potwierdzenie w pkt 107 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd podkreślił, że interes przedsiębiorstwa ukaranego grzywną leżący w tym, aby nie ujawniać publicznie „szczegółów zachowania stanowiącego zarzucane mu naruszenie", nie zasługuje na żadną szczególną ochronę, oraz w pkt 108 owego wyroku, w którym Sąd wskazał, że wnosząca odwołanie nie może w uprawniony sposób sprzeciwiać się publikowaniu przez Komisję „informacji ukazujących w sposób szczegółowy udział w naruszeniu, za które przewidziano sankcje w decyzji [NWNS]".

112 Jak z tego wynika, argumentacja wnoszącej odwołanie, o której mowa w pkt 108 niniejszego wyroku, opiera się na błędnym rozumieniu pkt 107–111 zaskarżonego wyroku. Argument ten należy zatem oddalić.

113 Co się tyczy argumentacji wnoszącej odwołanie opartej na naruszeniu zasady równego traktowania, jej badanie doprowadziłoby Trybunał do wyciągnięcia przedwczesnych wniosków w sprawie badania, którego przeprowadzenie będzie należało do urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, dotyczącego argumentacji przedstawionej przez wnoszącą odwołanie w toku postępowania administracyjnego, w przedmiocie której urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające powstrzymał się – niesłusznie, jak wynika z badania części pierwszej zarzutu pierwszego odwołania – od wydania rozstrzygnięcia. W tej sytuacji wypowiadanie się w przedmiocie tej argumentacji w ramach niniejszego odwołania nie należy do właściwości Trybunału.

114 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, część trzecią zarzutu drugiego należy odrzucić.

W przedmiocie części czwartej zarzutu drugiego

– Argumentacja stron

115 W części czwartej tego zarzutu wnosząca odwołanie utrzymuje, że fragmenty pochodzące z oświadczeń podmiotów ubiegających się o złagodzenie kar są chronione przez art. 8 EKPC i art. 7 karty, i na tej podstawie uważa, że Sąd niesłusznie oddalił w pkt 121–126 zaskarżonego wyroku jej argumentację opartą na naruszeniu tych przepisów. W tym względzie wnosząca odwołanie podkreśla, że oświadczenia, z których pochodzą sporne informacje, które Komisja zamierza ujawnić, zostały złożone w ramach programu łagodzenia kar i nie istniałyby bez jej udziału w tym programie. Ujawnienie takich informacji niezgodnie z obwieszczeniami w sprawie łagodzenia kar z 2002 r. i 2006 r. oraz z praktyką ustanowioną przez Komisję nie może – wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 125 i następnych zaskarżonego wyroku – zostać uznane za przewidywalne następstwo udziału w kartelu.

116 Komisja wnosi o oddalenie części czwartej zarzutu drugiego.

– Ocena Trybunału

117 Należy wskazać, że w pkt 125 i 126 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, iż prawo do ochrony życia prywatnego zagwarantowane w art. 8 EKPC i w art. 7 karty nie może stać na przeszkodzie ujawnieniu informacji, które – jak informacje, których publikacja jest zamierzona w niniejszym przypadku – dotyczą udziału przedsiębiorstwa w naruszeniu prawa Unii w dziedzinie karteli stwierdzonego w decyzji Komisji wydanej w oparciu o art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i przeznaczonej do opublikowania zgodnie z art. 30 owego rozporządzenia, ponieważ nikt nie może, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, powołać się na art. 8 EKPC, aby podnieść naruszenie swej reputacji, które wynika w sposób przewidywalny z jego własnych działań.

118 Tymczasem, choć wnosząca odwołanie podnosi w nim, że ujawnienie spornych informacji nie może być uznane za przewidywalne następstwo jej udziału w przedmiotowym kartelu, nie przedstawia jednak żadnej okoliczności mogącej poprzeć takie twierdzenia. Jak podniosła Komisja, jeśli sporne informacje dotyczą bezpośrednio okoliczności stanowiących naruszenie i udziału wnoszącej odwołanie w tym naruszeniu, wnosząca odwołanie powinna spodziewać się, w przypadku takim jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, że owe informacje mogą stanowić przedmiot decyzji podanej do publicznej wiadomości, chyba że są chronione z innego tytułu.

119 Ponadto wnosząca odwołanie nie wskazuje, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 172 opinii, w jaki sposób ujawnienie spornych informacji miałoby wpłynąć na jej prawo do poszanowania życia prywatnego.

120 Ponieważ część czwarta zarzutu drugiego jest bezzasadna, należy ją oddalić.

121 Z powyższego wynika, że zarzut drugi odwołania należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa

122 Badanie tego zarzutu trzeciego doprowadziłoby Trybunał do wyciągnięcia przedwczesnych wniosków w sprawie badania, którego przeprowadzenie będzie należało do urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, dotyczącego argumentacji opartej na naruszeniu zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, przedstawionej przez wnoszącą odwołanie w toku postępowania administracyjnego, w przedmiocie której to argumentacji urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające powstrzymał się – niesłusznie, jak wynika z badania części pierwszej zarzutu pierwszego odwołania – od wydania rozstrzygnięcia. W tej sytuacji wypowiadanie się w przedmiocie tej argumentacji w ramach niniejszego odwołania nie należy do właściwości Trybunału.

123 Z powyższych rozważań wynika, że ponieważ część pierwsza zarzutu pierwszego odwołania jest zasadna, należy uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające słusznie uznał brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi zastrzeżenia dotyczące zamierzonej publikacji podniesione przez wnoszącą odwołanie w oparciu o poszanowanie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania.

124 W pozostałym zakresie odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie skargi do Sądu

125 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał może, w razie uchylenia orzeczenia Sądu, sam wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli pozwala na to stan postępowania, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

126 W niniejszym przypadku stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie.

127 W świetle rozważań przedstawionych w pkt 39–57 niniejszego wyroku należy stwierdzić nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim w decyzji tej urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uznał brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi na zastrzeżenia wnoszącej odwołanie dotyczące zamierzonej przez Komisję publikacji poszerzonej wersji decyzji NWNS, które były oparte na poszanowaniu zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania.

W przedmiocie kosztów

128 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.

129 Na mocy art. 138 § 3 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, każda z nich pokrywa własne koszty.

130 Ponieważ taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, Evonik Degussa i Komisja pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 28 stycznia 2015 r., Evonik Degussa/Komisja (T-341/12, EU:T:2015:51), zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd stwierdza w nim, że urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające słusznie uznał brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi na zastrzeżenia, podniesione przez Evonik Degussa GmbH w oparciu o poszanowanie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania, dotyczące zamierzonej publikacji jawnej szczegółowej wersji decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania prowadzonego na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG przeciwko Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA i Arkema SA (sprawa COMP/38.620 – Nadtlenek wodoru i nadboran sodu).

2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.

3) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2012) 3534 final z dnia 24 maja 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o zachowanie poufności informacji złożonego przez Evonik Degussa GmbH, w zakresie, w jakim urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające uznał brak swej właściwości do udzielenia odpowiedzi na zastrzeżenia, o których mowa w pkt 1 sentencji niniejszego wyroku.

4) Evonik Degussa GmbH i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

Podpisy